

ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΑΤΥΧΗΜΑ ΣΤΟΝ ΠΡΟΑΥΛΙΟ ΧΩΡΟ ΤΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΛΗΞΗ ΤΟΥ ΩΡΑΡΙΟΥ – ΗΘΙΚΗ ΒΛΑΒΗ

Εργατικό ατύχημα κατά την εκτέλεση ή με αφορμή την εκτέλεση της εργασίας. Η περίπτωση συντρέχει όταν το ατύχημα δεν αποτελεί την άμεση συνέπεια της εκτέλεσης της εργασίας, αλλά συνδέεται προς αυτήν με σχέση αιτίου και αποτελέσματος, ως εκ του ότι, λόγω της εργασίας, δημιουργήθηκαν οι ιδιαίτερες εκείνες πραγματικές συνθήκες και περιστάσεις που ήσαν αναγκαίες για την επέλευσή του και οι οποίες δεν θα υπήρχαν χωρίς την εργασία. – Οι διατάξεις του άρθρου 16 παρ. 1 του ν. 551/1915, κατά τις οποίες ο παθών σε εργατικό ατύχημα δικαιούται να ασκήσει την αγωγή του κοινού αστικού δικαίου και να ζητήσει πλήρη αποζημίωση μόνο όταν το ατύχημα μπορεί να αποδοθεί σε δόλο του εργοδότη ή των προστηθέντων του ή όταν επήλθε σε εργασία στην οποία δεν τηρήθηκαν οι διατάξεις νόμων, διαταγμάτων ή κανονισμών για τους όρους ασφαλείας των εργαζομένων και εξαιτίας της μη τηρήσεως των διατάξεων αυτών, αναφέρονται στην επιδίκαση αποζημιώσεως για περιουσιακή ζημία και όχι στη χρηματική ικανοποίηση, για την οποία δεν υπάρχει πρόβλεψη στον ανωτέρω νόμο και εφαρμόζονται γι' αυτό μόνο οι γενικές διατάξεις. Επομένως, για να δικαιούται ο παθών σε εργατικό ατύχημα χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, αρκεί να συντέλεσε στην επέλευση του ατυχήματος πταίσμα του εργοδότη ή των προστηθέντων από αυτόν, δηλαδή αρκεί να συντρέχει οποιαδήποτε αμέλεια αυτών. – Περίπτωση εργαζομένου ο οποίος μετά την λήξη του ωραρίου του και ενώ βρισκόταν στον προαύλιο χώρο της επιχείρησης όπου το προσωπικό στάθμευε τα αυτοκίνητα, στην προσπάθειά του να σώσει ένα σκυλάκι από πνιγμό, έπεσε πατώντας απρόσεκτα σε λάσπη και σάπια φύλλα και υπέστη συντριπτικό κάταγμα δύο σπονδύλων, καταστάς από το ατύχημα παραπληγικός. – Κρίση ότι το ατύχημα αυτό ήταν εργατικό, και ότι ο υπαίτιος για την επέλευσή του ήταν ο εργαζόμενος κατά 60% λόγω της απροσεξίας του, και κατά 40% οι εργοδότες, λόγω της αμέλειάς τους περί τον καθαρισμό του αυλίου χώρου από τα φύλλα και τα μπάζα.

Κυριότερες διατάξεις: Ν. 551/1915 άρθρα 1, 2 και 16. Α.Κ. άρθρα 662, 914 και 932. Π.δ. 16/1996 άρθρα 2, 4 και 7 παρ. 3. Κ.Πολ.Δ. άρθρο 559 αρ. 1 και 19,

Πρόεδρος ο Αντιπρόεδρος κ. Η. Γιαννακάκης
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. Β. Λυκούδης*
Δικηγόροι ο κ. Κ. Καλουπάκης – η κυρία Ευαγγελία Σπυρέλη

Ι. Από τις διατάξεις του άρθρου 1 του ν. 551/1915, που κωδικοποιήθηκε με το β.δ. της 24.7/25.8.1920 και διατηρήθηκε σε ισχύ και μετά την εισαγωγή του Α.Κ. (άρθρο 38 εδ. α' Εισ.Ν.Α.Κ.), προκύπτει ότι εργατικό ατύχημα, δηλαδή ατύχημα από βίαιο συμβάν, που επέρχεται σε εργάτη ή υπάλληλο των αναφερομένων στο άρθρο 2 του πρώτου ως άνω νόμου επιχειρήσεων, θεωρείται και ο τραυματισμός του μισθωτού εξαιτίας έκτακτης και αιφνίδιας επενέργειας εξωτερικού αιτίου, άσχετου προς τη σύσταση του οργανισμού του παθόντος, αλλά συνδεομένου με την εργασία του, λόγω της εμφάνισής του κατά την εκτέλεση ή με αφορμή την εκτέλεση αυτής. Η τελευταία περίπτωση συντρέχει, όταν το ατύχημα δεν αποτελεί την άμεση συνέπεια της εκτέλεσης της εργασίας, αλλά συνδέεται προς αυτή με σχέση αιτίου και αποτελέσματος, ως εκ του ότι, λόγω της εργασίας, δημιουργήθηκαν οι ιδιαίτερες

* Διάβασε την έκθεση του κωλυμένου να μετάσχει στη σύνθεση του δικαστηρίου Αρεοπαγίτη **Νικολάου Πάσσου**.

εκείνες πραγματικές συνθήκες και περιστάσεις που ήταν αναγκαίες για την επέλευσή του και οι οποίες δεν θα υπήρχαν χωρίς την εργασία.

Επίσης, από τα άρθρα 914, 932 του Α.Κ. και 1, 16 του ν. 551/1915, προκύπτει ότι χρηματική ικανοποίηση για ηθική βλάβη ή ψυχική οδύνη οφείλεται και επί εργατικού ατυχήματος όταν συντρέχουν οι όροι της αδικοππραξίας. Οι διατάξεις του άρθρου 16 παρ. 1 του ν. 551/1915, κατά τις οποίες ο παθών σε εργατικό ατύχημα δικαιούται να εγείρει την αγωγή του κοινού αστικού δικαίου και να ζητήσει πλήρη αποζημίωση μόνο όταν το ατύχημα μπορεί να αποδοθεί σε δόλο του εργοδότη ή των προστηθέντων του ή όταν επήλθε σε εργασία στην οποία δεν τηρήθηκαν οι διατάξεις νόμων, διαταγμάτων ή κανονισμών για τους όρους ασφαλείας των εργαζομένων και εξαιτίας της μη τηρήσεως των διατάξεων αυτών, αναφέρονται στην επιδίκαση αποζημιώσεως για περιουσιακή ζημία και όχι στην χρηματική ικανοποίηση για την οποία δεν υπάρχει πρόβλεψη στον ανωτέρω νόμο και εφαρμόζονται γι' αυτό μόνο οι γενικές διατάξεις. Επομένως για να δικαιούται ο παθών σε εργατικό ατύχημα χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, αρκεί να συντέλεσε στην επέλευση του ατυχήματος πταίσμα του εργοδότη ή των προστηθέντων από αυτόν, με την έννοια του άρθρου 914 Α.Κ., δηλαδή αρκεί να συντρέχει οποιαδήποτε αμέλεια αυτών.

Τέτοιο πταίσμα θεμελιώνεται κατά τις γενικές διατάξεις (άρθρο 914 Α.Κ.) και από την μη τήρηση των διατάξεων: Α) του π.δ. 16/1996 «ελάχιστες προδιαγραφές ασφάλειας και υγείας στους χώρους εργασίας σε συμμόρφωση με την Οδηγία 89/654/Ε.Ο.Κ.», το οποίο ορίζει: α) στο άρθρο 2 ότι ως χώροι εργασίας νοούνται οι χώροι που προορίζονται να περιλάβουν θέσεις εργασίας μέσα στα κτίρια της επιχείρησης ή/και της εγκατάστασης, περιλαμβανομένου και κάθε άλλου μέρους στην περιοχή της επιχείρησης ή/και της εγκατάστασης, όπου ο εργαζόμενος έχει πρόσβαση στα πλαίσια της εργασίας του, β) στο άρθρο 4 ότι οι χώροι εργασίας που έχουν χρησιμοποιηθεί ήδη πριν από την 1^η Ιανουαρίου 1995 πρέπει να πληρούν τις ελάχιστες προδιαγραφές ασφάλειας και υγείας που περιέχονται στο παράρτημα ΙΙ του άρθρου 10 του παρόντος διατάγματος, το αργότερο τρία έτη μετά την ημερομηνία αυτή, γ) στο άρθρο 7 αρ. 3 ότι για την διαφύλαξη της ασφάλειας και της υγείας των εργαζομένων ο εργοδότης πρέπει, παράλληλα με τις διατάξεις του άρθρου 19 ν. 1568/1985, να φροντίζει για τον τακτικό καθαρισμό των χώρων εργασίας και των εγκαταστάσεων και συστημάτων και ιδίως όσων αναφέρονται στα παραρτήματα Ι και ΙΙ του άρθρου 10 του διατάγματος αυτού (που αποτελούν αναπόσπαστο μέρος του), προκειμένου να εξασφαλίζονται ικανοποιητικές συνθήκες υγιεινής, δ) στο άρθρο 22 του παραρτήματος ΙΙ, ότι οι εξωτερικοί και εσωτερικοί χώροι εργασίας πρέπει να διευθετούνται κατά τέτοιο τρόπο, ώστε η κυκλοφορία πεζών και των οχημάτων να μπορεί να γίνεται κατ' ασφαλή τρόπο, και Β) του άρθρου 662 Α.Κ., το οποίο ορίζει ότι: «ο εργοδότης οφείλει να διαρρυθμίζει τα σχετικά με την εργασία και με τον χώρο της καθώς και τα σχετικά με την διαμονή, τις εγκαταστάσεις και τα μηχανήματα ή εργαλεία, έτσι ώστε να προστατεύεται η ζωή και η υγεία του εργαζομένου», καθόσον η παράβαση και μόνο της διάταξης αυτής και της με αυτήν καθιερωμένης γενικής υποχρέωσης πρόνοιας του εργοδότη που έχει ως συνέπεια την βλάβη του σώματος ή της υγείας του εργαζομένου συνιστά, με την προϋπόθεση ότι οφείλεται σε πταίσμα του εργοδότη κ.λπ., αδικοππραξία.

Εξάλλου, κατά τη διάταξη του άρθρου 559 αρ. 1 του Κ.Πολ.Δ., λόγος αναίρεσης για ευθεία παράβαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου ιδρύεται αν αυτός δεν εφαρμόστηκε, ενώ συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του, ή αν εφαρμόστηκε, ενώ δεν έπρεπε, καθώς και αν το δικαστήριο προσέδωσε στον εφαρμοστέο κανόνα έννοια διαφορετική από την αληθινή.

Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 559 αρ. 19 του Κ.Πολ.Δ., αναίρεση επιτρέπεται αν η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση, και ιδίως αν δεν έχει καθόλου αιτιολογίες, ή έχει αιτιολογίες αντιφατικές ή ανεπαρκείς σε ζητήματα που ασκούν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Δεν υπάρχει όμως ανεπάρκεια αιτιολογιών, όταν η απόφαση περιέχει συνοπτικές αλλά πλήρεις αιτιολογίες. Το κατά νόμο δε αναγκαίο περιεχόμενο της ελάχιστονης πρότασης προσδιορίζεται από τον

εκάστοτε εφαρμοστέο κανόνα ουσιαστικού δικαίου, του οποίου το πραγματικό πρέπει να καλύπτεται πλήρως από τις παραδοχές της απόφασης στο αποδεικτικό της πόρισμα, και να μην καταλείπονται αμφιβολίες. Ελλείψεις δε αναγόμενες μόνο στην ανάλυση και στάθμιση των αποδεικτικών μέσων και γενικότερα ως προς την αιτιολόγηση του αποδεικτικού πορίσματος, αν αυτό διατυπώνεται σαφώς, δεν συνιστούν ανεπαρκείς αιτιολογίες. Συνεπώς, μόνο το τι αποδείχθηκε ή δεν αποδείχθηκε είναι ανάγκη να εκτίθεται στην απόφαση πλήρως και σαφώς, και όχι γιατί αποδείχθηκε ή δεν αποδείχθηκε.

Στην προκειμένη περίπτωση το Εφετείο Θεσσαλονίκης κρίνοντας ύστερα από έφεση του ήδη αναιρεσιβλήτου επί αγωγής αυτού κατά των αναιρεσειουσών για την καταβολή χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης από εργατικό ατύχημα, με την προσβαλλομένη 787/2009 απόφασή του και όπως απ' αυτήν προκύπτει, δέχθηκε ότι η πρώτη εναγομένη αναιρεσεύσα ομόρρυθμη εταιρεία, της οποίας μέλη είναι οι υπόλοιπες τρεις, με έδρα την Ηράκλεια Σερρών, όπου διατηρεί βιοτεχνία κατασκευής και εμπορίας υποδημάτων, το έτος 1989 προσέλαβε τον ενάγοντα αναιρεσίβλητο με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου προκειμένου να τον απασχολήσει ως εργάτη πρέσσας, ειδικότητα με την οποία ο ενάγων εργάστηκε στην επιχείρηση αυτή μέχρι την 18.2.2003, ότι την ημέρα εκείνη και περί ώρα 15:30 ο ενάγων μετά την λήξη του ωραρίου εργασίας του εξήλθε από το κτίριο της βιοτεχνίας και κατευθύνθηκε στον χώρο στάθμευσης των οχημάτων, εντός του προαυλίου αυτής, όπου είχε σταθμεύσει το αυτοκίνητό του, προκειμένου ν' αναχωρήσει για την οικία του, ότι ο χώρος στάθμευσης των οχημάτων της εταιρείας και των (6) εργαζομένων είναι στεγασμένος και βρίσκεται απέναντι από το κτίριο της βιοτεχνίας, στην άκρη δε του χώρου αυτού, που δεν χρησιμοποιείται πλέον, υπάρχει παλαιό χαμηλό κτίσμα που χρησιμοποιήθηκε στο παρελθόν ως χώρος για την στέγαση ζώων, ενώ μεταξύ του χώρου στάθμευσης και του κτίσματος αυτού παρεμβάλλεται τμήμα της αυλής, στο οποίο υπάρχουν δένδρα, ότι στον χώρο αυτό της αυλής που παρεμβάλλεται μεταξύ του πέρατος του στεγασμένου χώρου στάθμευσης και του παλαιού κτίσματος είχαν σωρευθεί από διετίας και πλέον «μπάζα» από το κτίσμα παλαιού ορνιθώνα που είχε γκρεμισθεί, τα οποία με την πάροδο του χρόνου είχαν καλυφθεί εν μέρει με χώμα και φύλλα από τα δένδρα, ότι στον χώρο αυτόν, που δεν χρησιμοποιείτο από την επιχείρηση, δεν εισέρχονταν οι εργαζόμενοι λόγω της δυσκολίας και της επικινδυνότητας που ενείχε η κίνησή τους πάνω σ' αυτόν, επειδή το έδαφος ήταν ανώμαλο εξαιτίας των υπολειμμάτων του κτίσματος του ορνιθώνα, αλλά και επικίνδυνο, ιδιαίτερα μετά από βροχή ή το λιώσιμο του χιονιού, καθόσον γλιστρούσε από την δημιουργούμενη λάσπη, ότι τις προηγούμενες του ατυχήματος ημέρες είχε χιονίσει και επειδή το χιόνι είχε λιώσει ο ως άνω χώρος κατέστη και πάλι επικίνδυνος γι' αυτόν που θα επιχειρούσε να τον διασχίσει βαδίζοντας, λόγω της λάσπης που δημιουργήθηκε από το χώμα και τα σαπισμένα φύλλα των δένδρων και της εξ αυτής ολισθηρότητάς του, ότι παρά ταύτα ο ενάγων εξερχόμενος του κτιρίου της βιοτεχνίας και πλησιάζοντας το όχημά του, αντιληφθείς ότι το σκυλάκι που ήταν δεμένο με λουρί στον ως άνω αύλιο χώρο, σε απόσταση 5 μέτρων περίπου από το πέρασ του στεγασμένου χώρου στάθμευσης, κινδύνευε να πνιγεί επειδή το λουρί είχε τυλιχθεί γύρω από τον λαιμό του και το έσφιγγε, υπό την πίεση του χρόνου ενεργώντας από αμέλεια εισήλθε βιαστικά και απρόσεκτα στον χώρο αυτόν, με σκοπό να προφθάσει να ελευθερώσει το σκυλάκι, πλην όμως λόγω της ολισθηρότητας του εδάφους γλίστρησε, πατώντας στην λάσπη και τα σάπια φύλλα, προς τα εμπρός και έπεσε με την πλάτη στο έδαφος, κατά την πτώση του δε αυτή κτύπησε με την πλάτη σε σκληρά υπολείμματα (μπάζα) κτίσματος που είχαν συσσωρευθεί και εγκαταλειφθεί στον χώρο εκείνο για μεγάλο χρονικό διάστημα, έχοντας γι' αυτό καλυφθεί εν μέρει από το χώμα και τα φύλλα των δένδρων, με αποτέλεσμα να υποστεί από την πρόσκρουση της πλάτης του με τα μπάζα, που είχαν εγκαταλειφθεί από την εργοδοτίδα του χώρο εκείνο, κάταγμα των σπονδύλων Θ5 και Θ6 της σπονδυλικής στήλης του, ότι σύμφωνα με τα παραπάνω το ατύχημα που υπέστη ο ενάγων είναι εργατικό, καθόσον έγινε εξ αφορμής της εργασιακής σχέσης που τον συνέδεε με την

πρώτη εναγομένη, ότι μετά το ατύχημα ο ενάγων μεταφέρθηκε αρχικά στο Κέντρο Υγείας Ηράκλειας και στη συνέχεια στο Γενικό Νοσοκομείο Σερρών, αμέσως δε μετά, λόγω της σοβαρότητας της κατάστασής του, στο Γενικό Νοσοκομείο Θεσσαλονίκης «Παπανικολάου», όπου διαπιστώθηκε ότι έπασχε από συντριπτικό-εκρηκτικό κάταγμα εξάρθρωμα των Θ5 και Θ6 σπονδύλων με συνοδό πλήρη αισθητικοκινητική παραπληγία και υποβλήθηκε σε οπίσθια αποσυμπίεση σπονδυλικού σωλήνα και σπονδυλοδεσία των Θ3, Θ4, Θ5, Θ6, Θ7 και Θ8 σπονδύλων με σύγχρονη τοποθέτηση διαυχενικών βιδών και ράβδων, ότι κατά την χειρουργική επέμβαση διαπιστώθηκε η συντριπτικότητα των καταγμάτων των Θ5 και Θ6 σπονδύλων και η κάκωση του νωτιαίου μυελού, χωρίς ρήξη της σκληρά μήνιγγος, καθώς και ότι πάσχει από βαρείς διαταραχές της αισθητικότητας από το επίπεδο του Θ6 μυελοτομίου και περιφερικότερα και πρακτικά πλήρη παράλυση των μυών αμφοτέρων των κάτω άκρων, ενώ δεν έχει έλεγχο των σφιγκτήρων της ούρησης και της αφόδευσης και φέρει μόνιμο καθετήρα, ότι στο ανωτέρω νοσοκομείο ο ενάγων νοσηλεύθηκε επί 40 περίπου ημέρες και εξήλθε παραπληγικός, εξακολουθεί δε να παρουσιάζει, κατά τα λεπτομερώς στην προσβαλλομένη απόφαση εκτιθέμενα, βαρεία κινητική βλάβη στα κάτω άκρα κ.λπ., καταστάς από το ατύχημα αυτό ανάπηρος ως παραπληγικός κατά ποσοστό 80% και ανίκανος να κινηθεί και να εργασθεί και γι' αυτό για το χρονικό διάστημα από 20.2.2003 μέχρι 31.7.2010, οπότε θα επανεξετασθεί, έλαβε από το Ι.Κ.Α. σύνταξη βαρείας αναπηρίας και επίδομα παραπληγίας, ότι κατά τα προδιαληφθέντα το ως άνω εργατικό ατύχημα και οι απ' αυτό προκληθείσες συνέπειες στην κατάσταση της υγείας του ενάγοντος οφείλονται κατά το μεγαλύτερο μέρος του σε υπαιτιότητα του ίδιου, ανερχομένη σε ποσοστό 60%, καθόσον αυτός ενεργώντας από αμέλεια, μη καταβάλλοντας δηλαδή την απαιτούμενη επιμέλεια ως μέσος συνετός εργαζόμενος που γνώριζε την επικινδυνότητα του χώρου του ατυχήματος όταν έβρεχε ή χιόνιζε, όπως στην προκειμένη περίπτωση, εξαιτίας της λάσπης που σχηματιζόταν, των μπάζων, των χωμάτων και των συσσωρευμένων φύλλων, εισήλθε βιαστικά και απρόσεκτα στον ως άνω χώρο με σκοπό να ελευθερώσει το σκυλάκι, πλην όμως λόγω της ολισθηρότητας του εδάφους γλίστρησε, πατώντας στην λάσπη και τα σάπια φύλλα, και έπεσε με την πλάτη στο έδαφος, ότι συνυπαίτια για το ατύχημα του ενάγοντος και τις εξ αυτού συνέπειες, κατά ποσοστό 40%, είναι και τα αρμόδια όργανα της πρώτης εναγομένης που ασκούσαν τα εργοδοτικά της δικαιώματα, και συγκεκριμένα η 2^η εναγομένη, μέλος της 1^{ης} και νόμιμη εκπρόσωπός της, διευθύντρια της εταιρείας, καθώς και ο διευθυντής της επιχείρησης και σύζυγός της, οι οποίοι από αμέλειά τους, και δη επειδή δεν κατέβαλαν την επιμέλεια που απαιτείτο ως μέσοι συνετοί εργοδότες που γνώριζαν την επικινδυνότητα του χώρου του ατυχήματος όταν έβρεχε ή χιόνιζε, εξαιτίας της λάσπης που σχηματιζόταν, των μπάζων, των χωμάτων και των συσσωρευμένων σ' αυτόν σάπιων φύλλων, παρέλειψαν να λάβουν τα απαραίτητα μέτρα ασφαλείας, όπως αυτά καθορίζονται από τις αναφερόμενες εκεί διατάξεις του π.δ. 16/1996, καθόσον πρόκειται για χώρο που έχει ήδη χρησιμοποιηθεί πριν από την 1.1.1995, και το άρθρο 662 Α.Κ., και ειδικότερα δεν προέβησαν σε έγκαιρο και τακτικό καθαρισμό του χώρου του ατυχήματος από τα μπάζα, το χώμα και τα φύλλα των δένδρων, ώστε να μην εγκυμονεί κίνδυνο ατυχήματος για τον πεζό που θα τον διέσχιζε, ο οποίος (χώρος του ατυχήματος) ήταν εντός του αύλιου χώρου της βιοτεχνίας και απείχε μόνο 5 περίπου μέτρα από τον χώρο στάθμευσης των οχημάτων της, χωρίς να χωρίζεται με κάποιο διαχωριστικό απ' αυτόν, ώστε υπήρχε η δυνατότητα στους εργαζόμενους της επιχείρησης να εισέλθουν σ' αυτόν εξ αφορμής της εργασίας τους, ότι η ανωτέρω παράλειψη των αρμοδίων οργάνων της πρώτης εναγομένης τελεί, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, σε αιτιώδη συνάφεια με το ατύχημα, κατά το οποίο επήλθε ο βαρύς τραυματισμός του ενάγοντος, διότι κατά την συνηθισμένη και κανονική πορεία των πραγμάτων και τις ειδικές περιστάσεις της συγκεκριμένης περίπτωσης ήταν επαρκώς ικανή να επιφέρει και πράγματι, επέφερε το ως άνω επιζήμιο αποτέλεσμα, και ότι με βάση (α) την ηλικία του ενάγοντος, που ήταν τότε 36 ετών, (β) την καλή κατάσταση της υγείας του πριν τον τραυματισμό του,

(γ) την ένταση και την διάρκεια του ψυχικού άλγους του, (δ) τον βαθμό της αμέλειας των αρμοδίων οργάνων της πρώτης εναγομένης, (ε) το ποσοστό συνυπαιτιότητας του ίδιου του ενάγοντος, (στ) την οικονομική και κοινωνική κατάσταση αυτού, και (ζ) την κοινωνική και οικονομική κατάσταση της πρώτης εναγομένης (οι λοιπές ενάγονται ως μέλη της) ο ενάγων δικαιούται ως εύλογη χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης το ποσό των 40.000 ευρώ, με βάση δε τα γενόμενα ως άνω δεκτά και κατά παραδοχή της έφεσης του αναιρεσιβλήτου ενάγοντος και των επ' αυτής προσθέτων λόγων εξαφάνισε την απόφαση του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, δέχθηκε εν μέρει την αγωγή και υποχρέωσε τις αναιρεσεύουσες εναγόμενες να καταβάλουν στον αναιρεσιβλήτο ενάγοντα για την αιτία αυτή, κάθε μία εις ολόκληρον, το ποσό αυτό των 40.000 ευρώ με τον νόμιμο τόκο.

Με την κρίση του αυτή το Εφετείο, δεχθέν ειδικότερα ότι ο ενάγων υπέστη εργατικό ατύχημα με αφορμή την εκτέλεση της εργασίας του και σε χώρο εργασίας, με την ως άνω έννοια, και ειδικότερα σε χώρο που ήταν εντός του αύλιου χώρου της βιοτεχνίας, στον οποίο *«υπήρχε η δυνατότητα στους εργαζόμενους της επιχείρησης να εισέλθουν σ' αυτόν εξ αφορμής της εργασίας τους»*, του οποίου οι αναιρεσεύουσες δεν προέβησαν, όπως υποχρεούντο, στον καθαρισμό αυτού, *«ώστε να μην εγκυμονεί κίνδυνο ατυχήματος για τον πεζό που θα τον διέσχιζε»*, και το οποίο (εργατικό ατύχημα) οφειλόταν στην προαναφερθείσα αδικοπρακτική συμπεριφορά των εναγομένων αναιρεσειουσών, αλλά και σε δική του συνυπαιτιότητα, και ότι δικαιούται χρηματική ικανοποίηση για την εξ αυτού ηθική βλάβη, ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε μνημονευθείσες διατάξεις ουσιαστικού δικαίου, ενώ διέλαβε στην προσβαλλομένη απόφασή του πλήρεις και χωρίς αντιφάσεις αιτιολογίες. Επομένως πρέπει ν' απορριφθούν ως αβάσιμοι οι κύριοι, με τις περί του αντιθέτου αιτιάσεις, λόγοι της κρινόμενης αίτησης πρώτος και δεύτερος από τον αρ.1 του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δ., τρίτος από τους αρ. 1 και 19 του ίδιου άρθρου, καθώς και ο μοναδικός πρόσθετος λόγος, επίσης, από τον αρ. 19 αυτού ως προς όλα τα σκέλη αυτού.

Ειδικότερα, οι διαλαμβανόμενες στους πιο πάνω κυρίου λόγους αναίρεσης και επιπλέον αναπτυσσόμενες στον πρόσθετο λόγο αναίρεσης αιτιάσεις, με τις οποίες προβάλλεται ότι εσφαλμένα το δικαστήριο έκρινε ότι ο χώρος του ατυχήματος βρισκόταν εντός του χώρου εργασίας, όπως αυτός προσδιορίζεται από τον νόμο, είναι απορριπτέες, κατά το άρθρο 561 παρ. 1 του Κ.Πολ.Δ., ως απαραδέκτως προσβαλλόμενες, διότι με την επίφαση τις ιδρύσεως των από τις διατάξεις αυτές του άρθρου 559 αρ. 1 και 19 Κ.Πολ.Δ. αναιρετικών λόγων πλήττεται στην πραγματικότητα η αναιρετικώς ανέλεγκτη εκτίμηση της ουσίας των πραγματικών περιστατικών. [...].

(Απορρίπτει την αίτηση και το δικόγραφο προσθέτων λόγων για αναίρεση της 787/2009 αποφάσεως του Εφετείου Θεσσαλονίκης).